

LBRIS

We know
books

BRITTAINY C. CHERRY

RESPIRAȚIA , DRAGOSTEI

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
CARMEN-IULIA BOURCEANU

 LIBREX
București, 2022

PROLOG

*Tristan**2 aprilie 2014*

— Ai tot ce-ți trebuie? m-a întrebat Jamie, rozându-și unghiile, în timp ce stătea în holul de la intrare al casei părinților mei. Îmi zâmbi cu ochii ei albaștri blânzi, amintindu-mi în sinea mea cât de norocos eram că o pot numi a mea.

M-am dus spre ea și am cuprins-o în brațe, lipindu-i corpul micuț de al meu.

— Da. Sunt gata, iubito. Cred că ăsta e momentul nostru să dăm lovitura.

Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu și m-a sărutat.

— Sunt atât de mândră de tine.

— De *noi*, am corectat-o.

După câțiva ani care au părut prea lungi, cu așteptări și dorințe, devenea realitate visul meu de a construi și vinde piese de mobilier confecționate manual. Tatăl meu îmi era cel mai bun prieten și asociat, și eram pe punctul de a pleca împreună la New York să ne întâlnim cu câțiva oameni de afaceri care se arătaseră foarte interesați să fuzioneze cu firma noastră.

Am continuat: N-aș fi reușit fără sprijinul tău. Asta este șansa noastră să obținem tot ce ne-am dorit de-o viață.

Ea m-a sărutat din nou.

— N-am crezut că pot iubi așa de mult pe cineva. Înainte să pleci, vreau să-ți spun că am primit un telefon de la profesoara lui Charlie. Iar a fost implicat într-un mic incident la școală. Nici nu mă miră, dat fiind că-ți seamănă așa mult.

Am zâmbit strâmb.

LIBRIS | We know books

— Ce-a mai făcut de data asta?

— Doamna Harper mi-a povestit că i-a zis unei fete, care l-a luat în răs din cauza ochelarilor, că speră s-o vadă înecându-se cu o broască râioasă, pentru că ea seamănă cu o broască râioasă. Să se înece înghițind una, îți dai seama?

— Charlie! Am strigat spre sufragerie.

Băiatul a apărut în prag, ținând o carte în mână. Nu purta ochelarii, din cauză că îl făceau ținta insultelor la școală.

— Da, tată?

— I-ai spus unei fete să se înece cu o broască?

— Da, mi-a răspuns nonșalant.

Pentru un copil de 8 ani, părea surprinzător de neîngrijorat că își supărase părinții.

— Prietene, nu poți spune vorbe din astea.

— Dar arată ca o afurisită de broască râioasă, tată! A replicat el.

A trebuit să întorc capul să nu vadă că râd.

— Hai să te îmbrățișez, băiete!

Copilul se lipi strâns la pieptul meu. Mă gândeam cu groază la momentul când nu va mai fi interesat să-și îmbrățișeze tatăl ajuns bătrân. I-am recomandat: Să fii cuminte cu bunica și mama cât sunt plecat, bine?

— Da, da!

— Și pune-ți ochelarii cât citești.

— De ce? Sunt aiurea.

M-am aplecat și l-am atins ușor pe nas, de câteva ori.

— Bărbați adevărați poartă ochelari.

— Tu nu porți! A scâncit el.

— Mda, păi, sunt bărbați adevărați și cei care nu au ochelari. Pune-i la ochi, băiete!

A mormăit înainte de a fugi înapoi la citit. Mă bucura foarte tare că era mai interesat de romane decât de jocurile pe computer. Știam că moștenise dragul de cărți și pentru

lectură de la mama lui care era bibliotecară, dar tot îmi plăcea să cred că avusese o influență și faptul că îi citisem cât fusese în burtică.

— Ce planuri aveți pentru astăzi? Am întrebat-o pe Jamie.

— După-amiază mergem la piață. Mama ta vrea să ia niște flori noi. Probabil că o să-i cumpere lui Charlie ceva de care nu are nevoie. A, iar Zeus ți-a molfăit perechea preferată de pantofi sport Nike, așa că am să caut să-ți iau alții.

— Doamne! Cine a vrut să ne luăm câine?

Ea a hohotit în răs.

— Tu ești de vină. Eu nici n-am vrut să aud, dar tu n-ai putut să-l refuzi pe Charlie. Aveți multe în comun tu și mama ta.

M-a sărutat din nou, după care mi-a ridicat bagajul și mi-a urat: Drum bun! Fugi să îți îndeplinești visele.

Mi-am lipit buzele de ale ei și am zâmbit.

— Când mă întorc, o să-ți construiesc biblioteca visurilor. Cu scări înalte și tot ce trebuie. Și apoi o să fac dragoste cu tine undeva între *Odiseea* și *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

Și-a mușcat buza de jos.

— Promiți?

— Promit.

— Să mă suni când aterizează avionul, bine?

Am dat din cap în semn că da, și am ieșit din casă să-l întâmpin pe tata care mă aștepta deja în taxi.

— Hei, Tristan! M-a strigat Jamie când îndesam geanta de voiaj în portbagajul mașinii. Charlie stătea lângă ea.

— Da?

Cu palmele făcute căuș în jurul gurii, mi-au strigat amândoi:

— TE IUBIM!

Am zâmbit și le-am răspuns la fel.

În avion, tata a vorbit întruna despre ce ocazie mare era acest aranjament pentru noi. Când am aterizat în Detroit, ne-am deschis amândoi celularele ca să ne verificăm e-mailul și i-am dat mesaj lui Jamie și mamei, să-i anunțăm că suntem bine. Când am pornit telefoanele și am găsit că fiecare dintre noi primise zeci de mesaje de la mama, mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Mi s-a strâns stomacul citind mesajele. Era să scap telefonul din mână.

„Mama: A fost un accident. Jamie și Charlie sunt în stare gravă.

Mama: Vino acasă.

Mama: Grăbește-te!!”

Cât ai clipi, într-o fracțiune de secundă, se schimbase tot ce știam despre viața mea.

CAPITOLUL 1

Elizabeth

3 iulie 2015.

În fiecare dimineață citesc niște scrisori de dragoste scrise altei femei. Ea și eu avem atât de multe în comun, de la ochii căprui, nuanța ciocolatei până la tonul blond al părului. Avem același gen de râs, potolit și totuși zgomotos în compania celor pe care îi iubim. Zâmbea în colțul din dreapta al gurii și se încrunta în cel din stânga, la fel cum făceau buzele mele. Am găsit scrisorile abandonate în lada de gunoi, ferite într-o cutie de tinichea, în formă de inimă. Zeci de bilețele, unele lungi, altele scurte, uneori vesele, alteori sfâșietor de triste. Potrivit datelor trecute pe ele, erau scrise cu mulți ani în urmă, câteva dinainte de a mă naște. Semnate fie cu inițialele KB, fie cu HB. Mă întrebam oare cum s-ar fi simțit tata să afle că mama le aruncase pe toate. Și totuși, în ultima vreme îmi era greu să cred că ea avea starea pe care o transmitea tonul acelor scrisori. Toată. Pe de-a întregul. O parte din ceva divin. Recent, părea opusul acelor lucruri. Frântă. Incompletă. Mereu singură.

Mama s-a făcut târfă după moartea lui tata. Nu prea am cum să mă exprim altfel. Nu s-a întâmplat imediat, deși pe strada noastră, la câteva case distanță, domnișoara Jackson trăncănea oricui voia s-o asculte, zicând că mama fusese ușuratică de când trăia tata. Însă știam că nu era adevărat, pentru că nu am uitat niciodată cum îl privea când eram copil. Privirea fixă a mamei ațintită asupra lui era căutătura unei femei care are ochi pentru un singur bărbat.

Când el pleca la serviciu în zorii zilei, ea îi pregătise deja pachetul cu micul dejun, prânzul și gustările intermediare. Tata se plângea mereu că îi este foame imediat după ce se sătura, așa încât mama avea grijă tot timpul să îi dea multă mâncare.

Tata era poet și preda la universitate, la o oră distanță cu mașina. Nu-i de mirare că își lăsau unul altuia bilețele de amor. Tata își înghițea vorbele la cafea și le îneca în whiskey seara. Chiar dacă mama nu era la fel de maestră cu cuvintele asemeni lui, știa cum să se exprime în fiecare bilet pe care îl scria.

Când tata ieșea dimineața pe ușă, mama zâmbea și începea să fredoneze în surdină ceva, în timp ce făcea ordine prin casă și mă îmbrăca pe mine. Povestea despre tata, cât de dor îi este de el, și îi scria bilețele de dragoste până se întorcea de la serviciu. Când venea el acasă, mama avea obiceiul să toarne pentru amândoi câte un pahar de vin, timp în care el fredona melodia lor preferată, și o săruta la încheietura mâinii, ori de câte ori se apropia de fața lui. Obişnuiau să râdă împreună și să chicotească, de parcă erau doi puști îndrăgostiți pentru prima dată.

— Ești dragostea mea nemuritoare, Kyle Bailey! Spunea ea, lipindu-și buzele de ale lui.

— Tu ești dragostea mea fără sfârșit, Hannah Bailey! Răspundea tata, învârtind-o ca la dans.

Felul lor de a iubi părea rupt din basme. Așa încât în acea zi toridă de august, cu mulți ani în urmă când s-a pierdut tata, a murit și o parte din mama.

Țin minte că am citit într-un roman această frază: „Niciun suflet pereche nu pleacă singur din lumea asta; mereu ia cu el o bucată din cealaltă jumătate a lui.” Mi-era ciudă că așa era. Mama nu s-a dat jos din pat cu lunile. A trebuit s-o forțez zilnic să mănânce și să bea, în speranța că nu se va stinge de la atâta tristețe. Nu o văzusem niciodată plângând până când

și-a pierdut soțul. Evitam să manifest vreo emoție în preajma ei, deoarece știam că asta ar fi întristat-o mai tare. Plângeam destul cât eram singură.

Când în sfârșit s-a dat jos din pat, a mers la biserică vreo câteva săptămâni, luându-mă cu ea. Țin minte că aveam 12 ani și mă simțeam pierdută cu totul, stând în biserică. Nu prea fusesem o familie practicantă până când nu s-au întâmplat lucrurile rele. Însă mersul nostru la biserică n-a durat mult, deoarece mama l-a făcut mincinos pe Dumnezeu și i-a batjocorit pe cei din oraș că își pierd vremea cu astfel de înșelătorii și false promisiuni despre Ținutul Făgăduinței. Pastorul Reece ne-a cerut să nu mai venim un timp, până se liniștesc lucrurile. Nu știam până atunci că ți se poate interzice accesul într-un lăcaș sfânt. Când pastorul Reece spunea că oricine este binevenit, probabil se referea la cineva aparte.

În prezent, mama și-a găsit altă preocupare cu care să-și umple timpul: se întâlnește în mod regulat cu diferiți bărbați. Cu unii s-a culcat, pe alții i-a folosit ca s-o ajute să-și achite facturile, iar pe restul i-a păstrat „în preajmă” pentru că se simțea singură și semănau oarecum cu tata. Pe o parte din ei chiar îi striga pe numele lui.

În seara asta este o mașină parcată în fața casei noastre micuțe. Are o culoare bleumarin închis, cu inserții metalice argintii, lucioase. Scaunele sunt îmbrăcate în piele roșie, nuanța merelor. În interior se află un bărbat cu un trabuc între buze, iar mama îi stă în brațe. Individul pare desprins din anii 1960. Ea chicotește când el îi spune ceva la ureche, dar nu are același râs gângurit pe care îl avea cu tata. Este un sunet parcă gol, puțin trist.

M-am uitat în josul străzii și am zărit-o pe domnișoara Jackson, înconjurată de alte femei bârbitoare, arătând cu degetul spre mama și noul ei partener din săptămâna aceea. Aș fi vrut să fiu mai aproape să le aud, ca să le spun să-și țină gura, dar sunt la distanță mare. Chiar și copiii care se jucau

aruncând o minge între ei pe stradă, lovind-o cu niște bețe rupte, s-au oprit și se uită cu gura căscată la mama și acel străin. Mașinile scumpe ca aceea n-ajung niciodată pe străzi ca a noastră. Am încercat s-o conving pe mama că ar fi indicat să ne mutăm într-un cartier mai bun, dar a refuzat. Cred că în principal din cauză că luase casa împreună cu tata. Poate că încă nu renunțase cu totul la el.

Bărbatul suflă un nor de fum în fața mamei și amândoi încep să râdă. Purta rochia ei cea mai drăguță, galbenă, cu umeri dezgoliți, care i se mula pe talia mică și înflorea spre poale. Era atât de tare machiată, încât chipul ei de 50 de ani arăta ca al unei femei de 30. Era frumoasă fără toată pomada aia pe obraji, dar spunea că puțină pudră face o față să arate ca o femeie. Perlele de la gât erau de la Bunica Betty. Până atunci nu mai purtase perlele pentru niciun străin, și mă întrebam în sinea mea de ce le avea în seara asta.

Cei doi s-au uitat în direcția mea și m-am ferit în spatele stâlpului de pe verandă, de unde spionam.

— Liz, dacă ai de gând să te ascunzi, măcar fă o treabă mai bună. Hai, vino încoace să-l cunoști pe noul meu prieten, a strigat mama.

Am ieșit dindărătul stâlpului și m-am dus spre ei. Bărbatul a suflat iar un fum, mirosul de tutun persistând în jurul nărilor mele când i-am analizat părul grizonat și ochii de un albastru închis.

— Richard, ea este fiica mea, Elizabeth! Deși toți îi spunem Liz.

Bărbatul m-a inspectat din cap până în picioare într-un fel disprețuitor, parcă eram o păpușă de porțelan pe care și-ar fi dorit s-o sfărâme. Am încercat să-mi maschez disconfortul, dar mi se citea în privire când mi-am lăsat ochii în jos.

— Ce faci, Liz?

— Elizabeth, l-am corectat. Doar apropiații îmi spun Liz.

— Liz, nu-i vorbi așa! M-a muștrătat mama, încruntându-și fruntea.

Dacă ar fi știut că i se adâncesc ridurile, și-ar fi ieșit din fire. Uram că, ori de câte ori venea un bărbat, le ținea partea în loc să mă apere.

— E în regulă, Hannah. Și apoi, are dreptate. E nevoie de timp să cunoști pe cineva. Trebuie să-i câștigi încrederea ca să folosești numele de alint, nu așa direct.

Felul în care Richard mă privea fix și pușia din trabuc avea ceva libidinos. Purtam o pereche de jeansi largi și un tricou mare, simplu, însă căutătura lui mă făcea să mă simt despuiată.

L-am auzit propunând: Ne pregăteam să mergem în oraș să mâncăm, dacă vrei să vii cu noi.

Am refuzat.

— Emma încă doarme.

M-am uitat înapoi pe fugă spre casă, unde fetița mea se odihnea pe canapeaua extensibilă, locul meu și al ei de odihnă de când revenisem să stau cu mama și îmi prelungisem prea mult șederea. Nu doar mama își pierduse partenerul ideal. Speram să nu ajung ca ea. Mă rugam să trec doar prin faza tristă. Trecuse un an de la moartea lui Steven, și tot mi-era greu în fiecare clipă. Adevăratul cămin pentru mine și Emma era casa din Meadows Creek, Wisconsin. Era o locuință care necesita reparații și pe care o preluasem eu, Steven și Emma și o transformasem în acasă. Ne-am îndrăgostit și mai tare unul de altul, trecând în mod repetat prin certuri și împăcări. A devenit un loc cald și primitor prin simpla noastră prezență în interior, dar după moartea lui Steven, spațiul părea străbătut de un fior de răceală. Ultima dată când am fost împreună cu el, eram în hol, mă ținea pe după talie și cream amintiri despre care aveam impresia că vor dăinui o veșnicie. Dar a durat mai puțin decât s-ar fi așteptat cineva.

Mult timp viața s-a derulat în ritmul obișnuit, dar într-o zi s-a oprit totul abrupt. Simțeam că mă sufocă tristețea și

amintirile, așa că am venit să stau cu mama. Întoarcerea mea acolo ar însemna în cele din urmă să confrunt adevărul dispariției lui. De peste un an trăiam într-o iluzie, prefăcându-mă că a plecat să ia lapte și este pe punctul de a reveni în orice clipă. În fiecare seară când mă culcam, rămâneam pe partea din stânga patului și închideam ochii, zicându-mi în gând că Steven ocupă locul din dreapta. Dar acum Emma avea nevoie de mai multă atenție. Bietul meu copil trebuia să scape de dormitul pe o canapea extensibilă, bărbați străini și vecine bârfitoare care rosteau cuvinte ce n-ar trebui să fie auzite vreodată de un copil de cinci ani. Și avea nevoie de mine. Trăisem ca în transă, fiind doar pe jumătate mama pe care ar fi meritat-o, așa încât speram că înfruntarea amintirilor din casa noastră îmi va aduce mai multă liniște.

Am intrat în casă și m-am uitat la îngerașul meu care dormea, urmărindu-i ritmul perfect în care i se lăsa și ridica pieptul. Semăna mult cu mine, de la gropițele din obraji la nuanța de blond a părului. Aveam același gen de râs mut, care devenea zgomotos în compania celor dragi. Zâmbea cu colțul din dreapta al gurii și se încrunta cu cel din stânga, la fel ca buzele mele. Dar exista o mare deosebire. Avea ochii lui albaștri.

M-am lungit lângă ea și i-am sărutat ușor vârful nasului, după care am scos o altă scrisoare de dragoste din cutia în formă de inimă și m-am apucat s-o citesc. Era una pe care o știam, dar mă impresionase. Uneori, pretindeam că scrisorile sunt de la Steven. Mereu plângeam puțin.

CAPITOLUL 2

Elizabeth

— Chiar mergem acasă? A întrebat Emma somnoroasă, cu chipul dulce trezit de lumina dimineții care pătrunsese pe fereastra de la sufragerie. Am ridicat-o în brațe și am așezat-o pe cel mai apropiat scaun, **împreună cu Bubba**, ursulețul și tovarășul ei preferat. Bubba nu era o simplă jucărie de pluș, era un ursuleț mumificat. Știți, fetița mea este puțin ciudată, iar după ce a văzut filmul „Hotel Transilvania” – în care apăreau zombie, vampiri și mumii – a hotărât că i se potrivește atitudinea puțin stranie și de speriat.

— Da, mergem.

I-am zâmbit în timp ce strângeam canapeaua. Nu închisesem un ochi toată noaptea, stând să împachetez tot ce aveam.

Cu un rânjet caraghios pe față, care aducea cu al tatălui ei, Emma a strigat: URA! Și i-a spus lui Bubba că ne ducem acasă.

„Acasă”. Mi s-a strâns puțin inima auzind termenul, dar am continuat să zâmbesc. Mă învățasem să zâmbesc mereu în fața ei, deoarece avea obiceiul să se întristeze dacă mă credea necăjită. Chiar dacă îmi dădea cele mai bune pupicuri de eschimoși când eram tristă, nu era cazul să aibă această responsabilitate.

— Cred că o să ajungem la țanc să vedem artificiiile de pe acoperiș. Ții minte cum ne uitam cu tati? Mai știi, puiule? Am întrebat-o.

A căzut pe gânduri, mijind ochii, căutând parcă. Ce bine ar fi dacă mintea noastră ar fi ca o arhivă cu fișete și am putea